

cipals dels sistemes trasatlàntics, remarcant les diferències d'organització i de tècnica entre aquells i els insulars anglesos.

En visitar alguns hospitals trobà a l'hall d'entrada dos escriptoris que lluien els rètols: "Informació" i "Admissions" (traduïm lliurement el segon, "hostecs", difícil d'un equivalent català que doni idea de l'objecte del despatx). En el primer, un empleat tenia al seu càrrec rebre els visitants a l'hospital, respondre les demandes d'amics de pacients i adreçar les visites al lloc on es proposaven d'anar. En el segon, un altre empleat (o empleada), informava sobre les condicions d'ingrés en la secció general o de pagament.

Els hospitals nous als Estats Units o al Canadà s'han bastit en quatre o cinc pisos, emprant-se molt els ascensors. En alguns casos les cuines i els magatzems eren a dalt de tot, comunicant amb cada pis per un ascensor diferent. La distribució del menjar es feia amb el que podria anomenar-se "cuines de campanya", que es portaven mitjançant rodes al capçal de cada llit, i aquest sistema semblava ésser eficaç, estalviant molta feina a les infermeres. El soroll era esmorteït per mitjà de gruixuts pisos de cautxú. No es permetien campanes de cap mena. Al capçal de cada llit hi havia avisadors, comunicant amb la taula de la infermera de guàrdia per mitjà d'un brunziment suau en ésser oprimits els botons d'aquells i al mateix temps apareixent il·luminat el número del llit del malalt en la mateixa taula. Hom remarcava molt d'enginy en instal·lacions destinades a estalviar el treball.

En la gran majoria d'hospitals hi havia llits públics i de pagament; en alguns casos, en sales separades; en altres, en pavellons diferents. Els pavellons privats tenien instal·lacions pròpies de raigs X i de vegades laboratoris especials, essent els teatres d'operacions instal·lats segons el pla més modern. El cost d'acomodació privada era elevat, i els preus es pagaven de bona gana. Així, els llits de pagament proporcionaven grossos beneficis. El professor Lowry creu que, d'haver-hi igual número de llits de pagament i gratuïts, un hospital podia subvenir a les pròpies necessitats. La proporció, però, de llits públics i privats era de 2 a 1. En alguns casos, els Municipis pagaven una quantitat diària (uns 6 *schillings*) per malalt indigent.

En les modernes Maternitats hi havia cinc cambres de deslliurament per cada 100 llits, amb

dues sales d'operacions. Alguns d'aquests hospitals tenen departaments sèptics ben isolats, una secció per infants de mares sèptiques i una infermeria per infants patint alguna infecció. Al costat de les cambres de deslliurament, hi havia habitacions per dormir el metge, en cas de parts perllongats. En alguns hospitals vegé una habitació isolada en comunicació amb la sala, que es destinava als pacients agònics, per tal d'evitar als altres malalts les impressions depriments. En alguns llocs estaven instal·lades sales pels parents dels malalts.

L'assistència als malalts (*nursing*) és mantinguda a un elevat nivell i la categoria social i la preparació cultural de les infermeres són més altes que a Europa. Algunes d'elles són graduades en Arts o Ciència. La remuneració és bona (26 a 32 *schillings* al dia). El lloc on viuen les infermeres és de vegades admirable. En molts hospitals hi ha una cuina "metabòlica", on sota la inspecció d'una infermera especialitzada en dietes, es preparen els aliments destinats a diabètics i nefrítics. Alguns d'aquests malalts, en llur convalescència, resten a l'hospital algunes setmanes i se'ls dóna un curs pràctic, amb conferències i demostracions preparatori de llur sortida.

Els infants estan perfectament atesos en les maternitats, on hi ha, a cada pis, una o dues infermeries. Al temps de prendre el pit, eren posats en un trolley per passar a les sales i ésser lliurats a llurs mares, per tal que els alimentessin i després se'ls retornava al seu lloc. Tota mare que patís d'una afecció catarral havia de posar-se una màscara en alletar el seu infant, i no es permetia cap visita a la sala. En una Maternitat, cada infant tenia un bany separat que era esterilitzat cada dia, una tovallola estèril i un rentador de roba especial. El pis de cada sala era rentat diàriament amb sabó de lisol, la identificació de cada infant era feta amb collarets on s'apuntava el nom. Hom donava molta importància a la conservació d'una temperatura igual en les sales, car s'havia trobat que, en perdre 5 graus al dia, els infants perdien pes.

La reglamentació de les visites als malalts era molt més rigorosa que entre nosaltres, tant en les Maternitats com en els hospitals. Els nens no podien visitar cap hospital en cap circumstància. Adhuc en els pavellons privats es permetia només l'estada de dues visites, i en les sales generals de les Maternitats, com a regla general, sols es per-